

מיסודו של
מזן מוהרא"ש זי"ע
בנשיאות מר"ד
הרה"צ ר' יצחק שמואל אהרן
לעזרת שליטי"א

גליזן היכל מזהר"א"ש

מתורתו של רבינו הקדוש מזהר"ן מברסלב זי"ע ותלמידיו הקדושים

גליון נ"ו • פרשת מקץ תשפ"ג

פשיחות פו"ר הרה"צ שליטי"א

תוציא מהפה!

בתוך הבית הפרטי למשל, אדם יכול לומר לעצמו: "אני יודע שאשתי מוכנה לעשות בשבילי הכל, והיא גם יודעת שאני מעריך את זה מאד", "בעלי יודע שאני מאד מעריכה את מה שהוא עושה למעננו", אבל 'דיעות' אלו אינן בונות שום בגין של זוגיות בתוך הבית! כל אחד יכול לחשב לעצמו שהשני יודע, אבל זה נשאר תלוי באויר, וזו כזה הם לא יותר מאשר שני לכבות שמסתובבים, וזהו...

אבל אם היה אדם שם לב לכח העצום שיש בדבור, להביע תודה בפה מלא, להראות כמה שהוא מעריך ומחשיב את מה שהאחר עושה בשבילו, זה מה שיבנה את הזוגיות וישפין שלום בית נפלא ואהבה הדדית חזקה.

מה יצא מקשר כזה?...

זו דגמא שכל אחד יכול להבין, כל אחד מבין שאם אדם יסתובב בבית ללא שיביע אף מלה אחת,

ופיו סגור יהיה, אזי יקבל חזרה את אותו הדבר, ומה יצא מקשר כזה?... כמו כן הדבר כלפי הקדוש ברוך הוא, זו מעלת התפלה וההתבודדות.

אבל היות ודבר זה מעלה את האדם באופן נפלא, בא תמיד היצר הרע עם טענות ומענות שונות: "אין לי זמן לזה"... הלא ללא זה בודאי שאין לה זמן! אדם צריך לקבוע זמן לזה, כמה שיוכל! אמן רבנו ז"ל הזכיר ענין של שעה התבודדות, אבל להרבה בני אדם שעה זה יותר מדי, אם הוא יחשב שחייבים "שעה", הוא יתבטל לגמרי... לכן אומרים לו: תתחיל עם כמה דקות! מוהרא"ש זי"ע היה רגיל לומר לאנשים: תתחיל

הלואי שישאר בלב...

זה ככל גדול בחיים, כח הדבור מראה את הפנימיות של האדם! אדם יכול לומר: אני יהודי טוב בלב... אני מכיר טובה להקדוש ברוך הוא בלב. אז מה נשאר? הלואי שישאר בלב... הקדוש ברוך הוא נתן לנו את כח הדבור, וחובה עלינו להוציא את המחשבות הללו בתוך דבורים!

הוא יתברך בודאי יודע היטב מה נמצא בתוך לבנו מוחנו ומחשבתנו, הלא נקרא הוא: בוחן כליות ולב (ירמיהו יא, כ), אם כן מדוע עלינו להתפלל?

הסבה פשוטה: בלי תפלה - בלי שאדם יוציא את הדבורים מתוך פיו, אין לדבר קיום! הרצונות האלו שיש לו - הם כאדים הפורחים ונעלמים באויר, הכח של הדבור זה מה שעושה את ה"חותמת" ומוכיח שמה שיש בלב - זהו אכן הרצון האמתי.

ככל שהאדם מגלה בפה מלא את רגשותיו אל הקדוש ברוך הוא, כל מוחו ולבו משתנים לגמרי! הוא מתחיל להרגיש את הקדוש ברוך הוא באופן מוחשי, לכל יהודי יש נקדה של אמונה, ניצוץ אמונה שהוא מרגיש, אבל הנקדה רדומה, ממש בשנה עמקה, כל זה עד שהוא פותח את פיו... ברגע שפיו נפתח והוא מגלה את רגשותיו אל הקדוש ברוך הוא, הוא מביע את תודתו לקדוש ברוך הוא במלים, בתפלה ובקשה על כל פרט, הרי הוא קונה את האמונה בקנין חזק, זה הופך מדמיון למציאות.

שרק ילך בכל יום בטלית ותפילין

רבנו ז"ל אמר פעם: 'הייתה רוצה שיהיה לי בן, שרק ילך בכל יום בטלית ותפילין להתפלל, איך האב געואלט האבן א זון וואס זאל נאר גיין אלע טאג מיט'ן טלית און תפילין דאוונען' (היגו אף שלא יהיה בעל מדרגה רק שומר תורה ומצוות כפשוטו, זה גם כן כבר תקוה גדול מאד).

ואמר (אבני ברזל, חלק שיחות וספורים מרבנו ז"ל, סימן ד): 'יהודי צריך לבקש על הרבה ילדים, אפלו יהיו איך שיהיו, כי כשיבוא משיח יתקו את כלם (היגו כי אסור למנוע את עצמו מלהוליד בנים פן ואולי לא יצליחו ברוחניות, וכעין שאמרו חז"ל (ברכות י'): 'בהדי כבשי דרחמנא למה לה מאי דמפקדת איבעי לה למעביד, ומה דניחא קמיה קדשא בריה הוא לעביד' וכו', עין שם).

ואמר (ספר המדות, בנים, ג): 'אין צריך לאדם לדאג על פרנסת בניו, כי כשהם גדלים - גדלה פרנסתם עמיהם'.

"שמן זה סוג של דבר שדולק..." איזה שטות זו לחשב כך

אור שגולנו

שבת חנכה הוא אחד מהזמנים הקדושים שאנשי שלומנו היו נוהגים להתקבץ אצל רבנו ולהנות מאור פניו הקדושים, ולזכות לקבל את כל התקונים. מוה"ר א"ש ז"ל היה אומר, שלכן זו ענין גדול בשבת חנכה להתפלל ביחד עם אנ"ש, באיזה מקום שיהיה. כי בראש השנה, הקפיד רבנו מאוד שכלנו נבוא לאימו, איש בל יעדר. כי ענין ראש השנה, שהוא היה מתנה של רבנו, והוא בקש מכל אחד אחד לבוא, אפלו אם זה קשה וקרוך במסירות נפש. אולם בשבת חנכה, [וכן בחג השבועות], יש מצוה גדולה להתקבץ יחד, ולהתפלל יחד, בהתקשרות לרבנו, מתוך אמונה פשוטה, לדעת ולהאמין שעל ידי זה מקבלים תקונים גדולים.

עין שמתנה את הודאתו ברובי טובה דיקא, רק מודה על כל דבר ועל כל פרט של החיים, הבה נתו לו הרבה ונראה איך שישבח אז... זוהי המדה המשבחת של הכרת הטוב, להפיר טובה להשם יתברך, ממש על כל פרט ופרט של החיים, ולא לחשב שמגיע לי.

מישהו יכול להסביר?

בימי חנכה הקדושים, זכינו לגלוי נורא של נסים ונפלאות, גם המנוחה, שהיה שמן מספיק רק ליום אחד ודלק לשמונה ימים, גם נורא, שני הטבע. זאת אומרת, שהגיעו למדרגה כזו, שאין שום טבע, הכל גם אחד גדול. וכי מישהו יכול להסביר איך שמן מדליק היר? ולמה מים לא מדליקים? כן, כי שמן זה סוג של דבר שדולק...! איזה שטות זו לחשב כך, הרי למה דיקא טבע של שמן שידלק, אלא שכן הטביע הקדוש ברוך הוא, ולכן מכרח להיות שמאמר פיו יתברך מנח פה בכל רגע, ואם היה אומר לחמץ שידלק היה החמץ נהיה דליק. אלא שבני אדם לא מסגלים להבין זאת כי כל כך שקעו בטבע והרגילות, אבל באמת הכל במאמר פיו יתברך. ואת זה גלה כאן הקדוש ברוך הוא לנשמות ישראל, על ידי הנס של גרות המנוחה בחנכה. שמבינים שאף מה שדולק יום אחד, זה רק מנח מאמר פיו יתברך שאמר לו שידלק. וזהו תרוץ על קשית הבית יוסף הידועה, למה עושים זכר לנס ביום הראשון, הרי בו לא היה נס? מאחר שהשמן הספיק כן ליום אחד, ורבו התרוצים, אם על נס המלחמה וכו', התשובה הכי פשוטה היא, שעם ישראל זכו אז לעינים קדושות וטהורות, זכו לבינה יתרה, כמו שאומרים בפזמון: "בני בינה ימי שמונה קבעו שיר ורננים", שזכו לבינה עליונה, להתבונן שאין זה שום טבע של הבריאה, ומה שדולק השמן אף יום אחד, הוא גם כן נס.

אלו הודות ולהלל, הינו שכביכול הם גולו את הימים האלו מהעולם הבא. וכמו שרבנו אומר בתורה בלקוטי מוה"ר חלק ב' סימן ב', שהיא תורה המיוחדת לימי חנכה הקדושים: 'ימי חנכה הם ימי הודאה, כמו שכתוב: 'וקבעו שמונת ימי חנכה אלו להודות ולהלל' וכו'. וממשיך רבנו ואומר: 'ימי הודאה זה בחינת "שעשוע עולם הבא", כי זה עקר שעשוע עולם הבא - להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהפיר אותו יתברך, שעל ידי זה סמוכים וקרובים אליו יתברך, כי כל מה שיודעין ומפירין אותו יתברך ביותר, סמוכים אליו ביותר וכו'. וזה דבר נפלא מאוד, שבכל מלה שאדם נותן תודה להקדוש ברוך הוא הוא נעשה יותר ויותר קרוב אליו יתברך.

זה מוסיף אהבה וקשר נפלא

זה דבר שרואים בחוש גם בגשמיות בעולם הזה, אם ילד קבל משהו מאביו, ובא ומודה לו: 'אבא תודה', איזה הרגשה טובה זו לאבא! מה זה גורם? שהאבא יאמר, איזה שמחה ואיזה תענוג יש לי מהתודה הזו ומהכרת הטוב הזה וכך ירצה לתת לו עוד משהו, כי אני רוצה לשמח שוב את התודה הזו, וממילא זה מוסיף אהבה וקשר נפלא ביניהם, כי הילד מרגיש את האהבה של האבא, והאבא מרגיש את ההערכה של הילד, שזה מחבר ביניהם.

אותו דבר אצל בין אדם להקדוש ברוך הוא, אדם נותן תודה אפלו על הדברים הקטנים, אף שחסר לה מצד אחר הרבה, אבל אתה לא נמנע מלתת תודה על מה יש לך. מה הקדוש ברוך הוא אומר כביכול לפמליא של מעלה, התסכלו איזה בן או בת חביבים שיש לי, שמודה לי על כל פרט ופרט של החיים, הוא לא כזה צר

ימי חנכה בכלל, ושבת חנכה בפרט, הם מתנה שקבלנו מהקדוש ברוך הוא, כמו אור שגולנו כביכול מהעולם הבא, והורדנו לעולם הזה. כי חכמינו הקדושים אמרו אחר הנס "לשנה אחרת קבעום בהלל והודאה", וכן אנחנו אומרים בנסח 'על הנסים', 'וקבעו שמונת ימי חנכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול', לא כתוב 'תקנו', שזו הרי תקנה מדברי חכמים, אלא הלשון 'קבעו'. הלשון "קבעו" זה גם לשון של גולה (רבנו אומר בלקוטי מוה"ר ח"א רפ"ד, ש'קבעו' הוא לשון גולה, כמו שכתוב 'וקבע את קבעיהם נפש', ומפרש שם מה ששואלים לאדם - 'קבעת עתים לתורה?' - האם גולת זמן ללמוד? כי באמת צריך לגול עתים לתורה, כי לא כל אחד מסוג לקבע ממש זמנים ושעות קבועים ומסדרים, אבל שיהיה גולו, ויהיה קבוע בעצמו לגול זמנים לתורה). זה כונת חכמינו הקדושים 'קבעו ימים

ולשער כלל, והוא מתחיל לדבר אל הקדוש ברוך הוא בהתלהבות גדולה מאד, כמו שאף פעם בחייו לא ידע מדבר כזה שיכולים לדבר עם הקדוש ברוך הוא, וכן נכנסת בו תשוקה עצומה ללמוד את התורה הקדושה שעוברים כסדרן במקרא, במשנה, בגמרא ובמדרש וכו' וכו'.

ויכולים להסביר את זה גם בצורה אחרת, כי הנה רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוה"ר ח"א סימן

וגלים וכו' וכו', כמו שכל אחד יודע בעצמו, ולכן כל הענין של רבנו ז"ל הוא רק התחזקות - לחזק את האדם שיחזיק מעמד ולא ישבר משום דבר ולא יתאש בשום פנים ואפן, ומתוך ההתחזקות הוא מקבל התעוררות נוראה ונפלאה מאד, כמו שרואים בחוש שמי שזוכה להתקרב אל רבנו ז"ל תוך ומיד נכנסת בו התעוררות כל כך חזקה ולבו נמשך אחריו יתברך בתשוקה עצומה שאי אפשר לתאר

בעזרת השם יתברך יום ה' לסדר וישב י"ח כסלו התשע"ד

שלום וברכה אל ... נ"י
לנכון קבלתי את מכתבך.

מוהר"ת ז"ל אמר: "התעוררות שבאה דרך התחזקות הרבה יותר קל להתקבל מהתעוררות שבאה דרך התעוררות", כי באמת עובר על כל אחד ואחד בזה העולם משברים

צעקת החלום

הבית דין של מעלה, ודנים את האדם מה עשה".
ושאל: "את מי דנים עכשיו?" וענו לו: "אותך".
הניחו על כף מאזנים אחת את המלאכים
הלבנים, ומי הם היו? כל המצוות שעשה וכו',
והמלאכים הרזים סמלו את כל התפלות שלא
בכונה, וכל המצוות שאינן כראוי, והם היו על
כף מאזנים אחת, ועל כף המאזנים השנייה:
מלאכים שחרים ושמנים - עברות גדולות,
והמלאכים השחרים הקטנים אלו היו השגגות
וכו', והנה הכריעו המלאכים השחרים...

בעודו עומד בפחד ורואה שכף המאזנים של
השחרים הכריעה את הלבנים, לפתע יצא כרוז
מבית דין של מעלה, שאמר: "רגע, הביאו את
היסורים שלו..." החלו להביא את יסוריו,
אשר כאמור, עברו עליו בחיים כל כך
הרבה צרות, יסורים ומרירות, והניחו
על המאזנים של המלאכים הלבנים, ואט
אט הביאו שקיות עמוסות עם צרות
ויסורים שסבל, והחלו להכריע
ולהכריע, אבל היה עוד מעט
לטובת המאזנים של השחרים,
ושאלו: "זהו זה?!" וענו בחיוב...
"עכשו צריכים לדון..."

בשמעו זאת החל היהודי לצעק
באמצע השנה: "אוי, עוד יסורים, עוד יסורים,
הלואי היו לי עוד מעט יסורים!" ותכף
כשצעק, הרבנית יצאה, ורבי שלום שרעבי
תפסו, ושאלו: "מה אתה?!" מה אתה צועק?!"
והתעורר מהשנה, ושכח שישב בחוץ וממתין
לרב שיקבלו, כי נרדם תוך כדי המתנה...
ומשהתעורר נוכח שהיה הכל חלום, אזי נבהל
מאד. שאלו רבי שלום שרעבי ז"ע: "מה אתה
רוצה ממני?" וענה: "רבי, אינני רוצה כלום, אני
שב הביתה, אין לי יסורים..." כי ראה מהי מעלת
היסורים, אשר ממרקים גופו של אדם, והרי הם
לכפרת עוונות.

הלכה למעשה: כשעוברים על האדם צרות
ויסורים שונים ומשונים, עליו להתחזק מאד,
ולדעת שהכל הוא לכפרת עוונות, ולטובתו
הנצחית, ועליו רק להתחזק באמונה, תפלה,
תקנה, ובטחון חזק!

(שיחות מוהרא"ש, חלק י"ד, עמוד קס"ד)

"איני יכול יותר", לחש היהודי מתוך כאב
צרותיו, "אני מרגיש שנשמתי פורחת", אמר
לזוגתו שהקשיבה, ועצתה בפיה.

אותו יהודי סבל יסורים גדולים, אשר אין
לתאר ולשער כלל, היתה לו עניית, חובות,
עגמות נפש מהילדים, כלם דברו עליו כל דבר
אסור, סבל חרפת רעב וכו', עד שהתפוצץ
לבו מצער. יום אחד אמר לאשתו את הדברים
הנ"ל, ששמעו אותם שאיננו מסגל יותר... ענתה
לו אשתו: "הנה יש חכם גדול, ורבי שלום
שרעבי שמו [הרש"ש], לך אליו... אותו חכם
היה דבוק בהקדוש ברוך הוא, מיחד יחודים
קדושים, וכל היום ישב בחדרו ולמד
תורה בהתמדה רבה.

החליט היהודי ללכת אל הרש"ש,
וברב שברונו ובמר לבו נגש לחדרו
של הרש"ש הקדוש שהיה לומד שם
ומחדש חדושים, ונקט על הדלת.
הרבנית פתחה את הדלת,
ואמרה לו: "שב כאן והמתן
עד שייסיים הצדיק ללמד,
כי איני יכולה להפריעו
באמצע למודו..."

ישב היהודי, ומרב צער ודכדוך
אמר לעצמו: אם החכם הזה אינו עוזר לי,
נשמתי פורחת מרב צרות... ותוך כדי שישב
- נרדם, והנה הוא רואה בחלום שהוא נמצא
בשדה ענק פתוח, ומתחיל לילך קדימה בלי
סוף, ואינו יודע איך לחזור, ותוך כדי הליכתו
שמע, שמגיעות עגלות עגלות, ובהן מלאכים
שונים - מלאכים שמנים, מלאכים לבנים וכו',
ואחר כך ראה עגלות ובהן מלאכים חגרים
וסיומים וכו' וכו', ואינו יודע להיכן הולכים, הוא
הולך קדימה וגם הם ממשיכים...

אחר כך עברו עגלות עם מלאכים שחרים
ושמנים וכו', וחסש והיה ירא מאד, ואחר כך
הגיעו עגלות עם מלאכים קטנטנים, חגרים,
סומים, אלמים, שחרים, ונסעו כלם קדימה,
והוא הולך והולך וכו', עד שהגיע לאיזה מקום,
והיו שם מאזנים גדולים, וכלם עצרו.

שאל היהודי: "מה זה?" וענו לו: "כאן זה

ע"ב) סימן שאדם מקרב אל
הצדיק האמת אם נופלת עליו
שפלות, וזו הגדלה שמקבלים
מהצדיק - שנופלת עליו שפלות
גדולה, ומתחיל לראות היטב
היטב את עצמו באיזה מצב הוא
נמצא וכו', כי קדם שהתקרב אל
הצדיק נדמה לו שהוא משהו
מיחד וכו', ותכף ומיד
כשמתקרבים אל הצדיק האמת
שהוא רבנו ז"ל, אז נופלת עליו
שפלות גדולה מאד, וכמו שאמר
רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב'
סימן ס"ז) שהצדיק האמת פותח
את העינים להסתכל אל הקדוש
ברוך הוא, והעקר להסתכל על
עצמו איך שהוא אוהז בהד'
יסודות שלו אש, רוח, מים
ועפר, שאמר רבנו ז"ל (לקוטי
מוה"ר"ן חלק א' סימן ד') שמשם
באות כל התאוות רעות, כעס
ודברים בטלים ותאוות רעות
ועצבות ומרירות וכו' וכו', ולכן
לא בחנם שתכף שמתקרבים
אל רבנו ז"ל מתגלה לו האמת
המרה וכו', וטופחת לו על פניו
וכו', כי עד עכשו הוא חשב
שמי יודע מי הוא וכו', כל אחד
כפי הגדלות והישות שלו וכו',
אבל כשמתקרבים אל רבנו ז"ל
רואים איך שהוא כלום וכו',
ומתחיל לראות איך שהוא רחוק
לגמרי וכו', ועל ידי זה הוא
צריך המון התחזקות, להתחזק
ולא ליפול בדעתו כלל, ולכן זו
המעלה שאדם לא מטעה את
עצמו ויודע את האמת באיזה
מצב גרוע הוא נמצא וכו' וכו',
אבל על זה הוא צריך המון
התחזקות. אשרי מי שמתמיד
בספרי רבנו ז"ל ואז טוב לו כל
הימים.

המאתל לך ברכה
והצלחה מן השמים.

בנדרים פלוס:
"ידידי עיר ברסלב"
לציון בהערה:
עבור גיליון היכל מוהרא"ש

בהעברה בנקאית:
"ידידי עיר ברסלב"
בנק מרכנתיל, סניף: 725
חספר חשבון: 26437

השתתפו בזכות
הרבים! ניתן לתרום
להפצת העלון

הרב פעוז בן חנה ובי"ב
שיזכה להפיץ אור רבנו בכל העולם כולו

לזכות נחמן ישראל בן רות, בת שבע בת רות
שיזכו לגדל בריאים וחזקים ופוקרים לצדיקים באמת

לזכות יהודה אריאל בן רחל
ברכה והצלחה